Ч. 6. Середа 23 (10) січня 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*З Ради державної. — Ухвалене виборчої реформи. — Заключене австрийско-італїяньского торговельного договору. — Становище Столипина. — Автономія Ірляндиї. — З Афґаністану.*

На вчерашнім засїданю палати послів по відчитаню кількох інтерпеляций приступлено до дальшої дискусиї над законом о управильненю урядничих плат. Палата ухвалила перейти до подрібної дискусиї. Дискусиї не скінчено, бо показала ся недостача комплету і президент закрив засїдане, назначуючи слїдуюче на нинї рано.

Вчера вібрала ся на засїдане палата панів. По короткій дискусиї, в котрій між иншими забирав голос п. Президент міністрів бар. Бек, ухвалила палата цїлу виборчу реформу без зміни, так як єї ухвалила палата послів.

З нагоди заключеня торговельного договору з Італїєю роздав і Є. В. Цїсар і італїяньский король численні відзначеня. Італїяньский міністер справ заграничних Тіттоні одержав велику ленту ордеру Леопольда. Італїяньский король надав велику ленту ордеру сьв. Маврикія і Лазаря п. Міністрови рільництва ґр. Ауерсперґови, б. Міністрови торговлї бар. Каллеви, угорскому міністрови торговлї Кошутови і угорскому міністрови рільництва Даранїому. Крім того одержали відзначеня урядники італїяньскі і австрийскі, котрі брали участь в торговельних переговорах. П. Міністер заграничних справ бар. Еренталь зложив на руки італїяньского амбасадора у Відни желаня для Тіттонїого з приводу високого відзначеня, яке єму надав Є. В. Цїсар.

Париска часопись Courrier Europeen потверджує в донесеню з Петербурга вість, що послїдні замахи революционїстів сильно захитали довіріє, яким тїшив ся Столипин на царскім дворі. Кількох міністрів, чуючи, що кабінет не має вже давного довірія, гадає уступити. Именоване Столипина членом ради державної уважають ознакою неласки. Звернено увагу на слова в царскім письмі, де каже ся, що президент міністрів буде ще на своїм становищи в хвили відкритя нової думи, що, як здаєть ся, має значити, що Столипин недовго вже перетреває то відкритє. Хиба би — що мало імовірне — удало ся єму з виборами, то може скріпив би своє становище.

В анґлїйскім парляменті має бути предложений правительственний проект автономії для Ірляндиї. Той проект заводить в Ірляндиї национальне парляментарне представництво в Дублїнї. Оно має складати ся з 60 виборних представителїв і з 22 дідичних парів. Переказують, що той проект, поданий в приватній дорозї на розгляд провідникам ірляндского руху в анґлїйскім парляменті, стрітив ся з їх боку з острою критикою. В лїберальних кругах уважають негарною ознакою для автономії Ірляндиї те, що прихильник єї, міністерский секретар для справ Ірляндиї Брайс, залишає своє становище, щоби стати послом у Вашинґтонї. Взагалї справа автономії Ірляндиї стоїть тепер так, що правительство хоче дати Ірляндцям деякі уступки в напрямі автономії і длятого виробило свій проект, але ним невдоволені анї консервативні круги в Анґлїї, які ворожо ставлять ся до автономії Ірляндиї, анї ірляндскі борцї за автономію своєї країни, які думають, що правительственний проект не дає їх країнї того, за що она віддала в боротьбі тілько жертв.

Афґанїстаньский емір Хабі-Булла пробуває тепер в Індиї як почесний гість Анґлїї. Анґльоиндийскі власти окружають єго великою пошаною. Се робить ся длятого, щоби добитись від него дозволу будувати в Афґанїстанї зелїзничі й телєґрафічні лїнії. Анґлїйска праса, пишучи про ту гостину еміра в анґлїйских кольонїях, каже, що емір хоче стати релїґійним начальником магометан Середної Азиї й Індиї і присвоїти собі титул і високе становище ка-

6)

## Пан Лєкок.

**З францускего — Еміля Ґаборіо.**

(Дальше).

Глава четверта.

Тверді голови з того рода, що батько Абсент, котрі лиш дуже трудно приступні для погляду других людий, встоюють ся відтак дуже уперто за того рода поглядами. Коли якась гадка раз влїзе їм в їх порожну голову, то таки зовсїм єї виповнить.

Батько з Єрусалимскої улицї був тепер далеко кріпше як єго молодий товариш переконаний о тім, що зручний Жевроль помилив ся, а то єго дуже тїшило. Коли же Лєкок сказав ще, що в „Перчанцї“ підчас тої страшної подїї були ще й якісь женщини, то єго радости не було вже кінця і він відозвав ся:

— Пишна пригода! Знаменитий случай!

А пригадавши собі перемелювану вже за часів Ціцерона приповідку додав многозначно:

— Шукай женщини!

Лєкок не відозвав ся на то. Стояв як стовп на порозї оперши ся об одвірок і присунувши руку до чола. Відкритє, яке тепер зробив, а котре батька Абсента так зрадувало, пригнобило єго дуже, бо розвіяли ся були всї єго надії.

Нема тайни! Передовсїм нема нїякого великого слїдства, нема вже слави здобутої за одну ніч. Присутність двох жінок в сїй норі убийників пояснювала все в зовсїм природний і найзвичайнїйший спосіб; она пояснювала борбу, сьвідоцтво вдовицї Шіпен, заяву умираючого перебраного вояка.

Поступоване убийника було після того зовсїм просте. Він лишив ся був, щоби обом жінкам дати можність втечи; він пожертвував ся, щоби їх не зловили, лицарскість, відповідна францускому характерови, бо навіть найпослїднїйша зволоч на далеких передмістях Парижа має звичай так робити.

Оставав ся лиш той неожиданий натяк на битву під Ватерльо. Але що він тепер доказував? Нїчо... Як же то низько може упасти чоловік з доброго роду внаслїдок якоїсь поганої пристрасти... Мясницї оправдували перебранє.

Тимчасом батько Абсент став нетерпеливий і відозвав ся:

— Чи будемо тут стояти і чекати, аж відмолоднїємо? Що? стоїмо якраз в хвили, коли наше доходженє дає так сьвітлі висліди?

— „Сьвітлі висліди!“ — Сі слова обрушили молодого полїциста більше як хоч би й найгіркійша іронія.

— От, дайте менї спокій! — відповів він різко. А передовсїм не ідїть до города, бо задопчете слїди.

Старий закляв, але відтак замовк. Стояв вже під впливом висшої інтелїґенциї і сильнїйшої волї, котрій годї оперти ся.

А. Лєкок став знову роздумувати і так представляв собі хід цїлої справи: Чоловік той був на балю під „Дугою“, онтам коло кріпостних будинків, та зайшов сюди з двома женщинами. Тут застав трох пияниць, що зробили єму якогось збитка або може занадто залицяли ся до женщин. Він розсердив ся. Тамті прискочили до него, він сам один против трох, але він має оружиє, стратив голову і почав стріляти.

Але й сам собі на хвильку перебив і додав відтак голосно:

— Але чи то таки дійстно сам той убийник привів тоті женщини? Коли справа прийде перед суд, то цїла розправа буде крутити ся около сего питаня... то треба буде конче вияснити.

Він перейшов зараз шинок і вийшов на двір та почав оглядати землю коло дверий, котрі Жевроль був виважив. Та дарма! Там було ще лиш дуже мало снїгу а тілько людий туди ходило, що не можна було нїчого розпізнати.

Якеж розчарованє по так довго ожиданій надії! Лєкок мало не плакав із злости, бо видїв, як щезала щораз більше ожидана нагода. Вже здавало ся єму, що чує, як Жевроль глузує собі з него.

— Отже маєш! — муркотів він до себе так тихо, що єго товариш не міг того чути; — мушу признати ся до своєї поражки. Ґенерал казав правду, а з мене дурак.

Він був так кріпко о тім переконаний, що буде можна ствердити хиба лиш деякі подрібности звичайного убитя, що сам собі ставив питанє, чи не було би розумнїйше зречи ся всяких доходжень і положити ся трохи спати аж до того часу, коли прийде комісар полїциї.

Але батько Абсент був тепер вже иншої гадки! Єму й на думку не прийшло, що єго

ліфа. Доси каліфом уважає ся турецкий султан, але не всї магометаньскі правовірні визнають єго за каліфа. Панісламский рух в Азиї ще дуже слабий, але емір уживає всїх сил, щоби стати релїґійним начальником середно-азийских магометан. Коли би то єму пощастило, то може вийти цікава боротьба між афґаністаньским і турецким каліфом за релїґійний провід магометанами.

---

# Новинки.

Львів, дня 22-го сїчня 1907

**— Іменованя.** Є. Вел. Цїсар іменував радника леґацийного II. катеґориї дра Адама ґр. Тарновского радником леґацийним I. катеґориї. — П. Мінїстер скарбу іменував інспектора митового Маркиля Фішера, старшим інспектором митовим для округа краєвої дирекциї скарбу у Львові.

**— Відзначенє.** Є. Вел. Цїсар надав радникови висшого суду краєвого у Львові Григориеви Кузьмі при нагоді перенесеня его на власну просьбу в стан спочинку титул радника Двору.

**— Є. Е. Преосьв. Владика перемиский** еп. Константин Чехович виїхав до Відня і побуде там 7 днів.

**— Письменні іспити** під наглядом для кандидатів учительского званя в гімназиях і реальних школах, а також для кандидаток того-ж званя в женьских лїцеях відбудуть ся у Львові в днях 14 і 16 лютого с. р а відтак наступлять іспити устні. Кандидати і кандидатки, що наміряють приступити до іспиту в тім реченци, мають повідомити дирекцию ц. к. іспитовві комісиї найпізнїйше до 8 лютого с. р.

**— Про торжество Йордану на Клепарові** під Львовом доносять: Жителї Клепарова як Поляки так Русини не мали давнїйше місця, де би могли збирати ся на богослуженя. Перед кількома лїтами завязав ся там комітет, зложений з Поляків і Русинів, котрий поставив собі за цїль збудувати каплицю. Каплиця ся стоїть готова і в нїй спільно сходили ся Поляки з Русинами на польске богослуженє. Підчас сьвят руских Русини мусїли іти на богослуженє до Львова. Сего-ж року забажали они відсьвяткувати Йорданьске сьвято в своїй місцевости; поробили стараня так у властий духовних польских як руских, у одних о дозвіл каплицї, у других о виделеґованє сьвященика і відсьвяткували се сьвято дуже величаво. Службу Божу і водосьвятиє відправив о. Возняк, сотрудник церкви сьв. Пятниць, в асистї дияконів (двох питомцїв дух. семинариї). Водосьвятиє відбуло ся на річцї при процесиї з лат. каплицї, а сьпівав хор зі Львова під дириґентурою п. Купчиньского. О годинї 12½ скінчилось торжество серед великого одушевленя тамошних жителїв як Русинів так і Поляків. На лицях всїх присутних видко було велике вдоволенє. До уряджения сего торжества причинив ся головно як морально так і материяльно п. Осип Ганкевич, властитель реальности в Клепарові. Також і тамошна рада громадска своїм старанєм причинила ся до звеличаня сего сьвята.

**— З руського товариства педаґоґічного.** З огляду на се, що по наших читальнях бібліотеки мають дуже мале число книжочок, так що більше охочі до книжок читальники не мають що читати, заявляємо, що товариство дає усїм читальням від книжочок, замовлених прямо у нас (Сикстуска 47) значний опуст (15—25 прц.) А в між тими книжочками для селян дуже займаючі, як Верного: Подорож довкола землї, Робінзон Крузо, Кіплїнґа: В Джунґлях, Подорожи Ґулївера, Гедіна: Крізь пустинї Азиї, Мальота: Без родини, Франка: Коли ще зьвірі говорили, Дон Кіхот, Лис Микита, Абу Касимові капцї, Лебедової: Малі герої, Мами, Грабовича: Марта Борецка і т. д. На жаданє висилаємо катальоґ наших видань даром. — В новійших часах настав живійший рух по наших філїях. Навіть менше дїяльні наші філїї або позакладали бурси або устроюють тепер конференциї, збори, з'їзди і концерти. Нових філїй оснувало ся в протягу 1906 р. шість. Се число є однак рішучо за мале. Маємо надію, що нових філїй в 1807 р. будемо мати більше. — *Виділ.*

**— Пожар копальні.** До „Дїла" доносять В ночи з 15 на 16 вибух страшний огонь в копальни нафти тов. „Урич" в Тустановичах коло Борислава. Жертвою огню упало трох робітників. Страти величезні, бо копальня видавала денно 38 ваґонів нафти, яка майже вся находилась в ровах і ямах біля копальнї по причинї зіпсутих помп.

**— Вчерашний мороз** лишив по собі у Львові (а мабуть так само й деинде) дуже немилу памятку а декотрі люди будуть згадувати его через цїле житє, іменно же тї, котрі мусїли зробити на собі той досьвід, що велика студінь пече мов би огнем. Досьвідчила то найбільше шкільна молодїж, котрої мундурові шапочки показали найнагляднїйше свою непрактичність в зимі в нашім краю. Множество учеників середних шкіл відморозило собі уши, а деякі школи, в котрих зараз в першій хвили могли лїкарі подати поміч, перемінили ся в лазарети. Так в I. школї реальній лїкар подав поміч около 70 ученикам. В одній клясї четвертої ґімназиї відморозили собі уши в дорозі до школи всї ученики. Одному ученикови хтось мудрий, заким ще прийшов лїкар, приложив теплої води до уха, від чого оно аж розранило ся. Але й богато старших людий потерпіло від вчерашного морозу. Стация ратункова до 11 год. вечером подала поміч аж в 198 случаях відмороженя, а глота на стациї була так велика, як ще нїколи доси. Найбільше приходило молодежи шкільної з відмороженими ушами. Робітник зелїзничий Вільгельм Скоп так відморозив собі ноги, що треба его було відставити до шпиталю.

Від коли стация ратункова у Львові, то ще не мала тілько роботи, що вчера; з'ужито вчерашного дня 500 метрів бандажів і 5 кільограмів вати. Відморожені уши мащено йодиною з кольодиюм. При сїй нагоді мусимо звернути увагу, щоби відморожені части тїла не розгрівати нагло, а вже нїяк не прикладати до них теплої води; найлїпше натирати снїгом і огрівати поволи, постепенно а відтак — коли у когось єсть під рукою — мастити кольодиюмом або камфоровим спіритусом, етером нафтовим або таки самою чистою нафтою. Але се треба робити лиш в таких случаях, коли відморожені части тїла не розранили ся; в противнім случаю треба гоїти рани насамперед карболевою мастию. Розуміє ся, що скора поміч лїкарска єсть найвідповіднїйша.

**— Дрібні вісти.** На лїниї Тернопіль-Підволочиска заведено з днем 21 с. м. рух поїздів товарових. — На зелїзничім двірци Підзамче у Львові дістав ся під поїзд робітник Панько Петрів, занятий згортанєм снїгу і потерпів такі рани, що перевезений до шпиталю, помер. — Арештованих в Станиславові яко підозріних о крадіж 54.000 корон з мішка почтового, Павловского і Вацебу випущено на волю. — Станислав Клок, дезертир одного з полків, стоячих залогою в Перемишли, котрого онОГДИ придержано у Львові, втїк знову в хвили, коли его ескортували Городецкою улицею вояки 30 полку піхоти. — Щезла без слїду 10-лїтна Ида Зінґерівна, вийшовши оногди вечером з дому родичів. — П. Берта Дрешлер згубила книжочку каси ощадности на 400 К.

**— Руска каплиця при Божім гробі в Єрусалимі.** При нагоді послїдного паломництва до св. Землї Митрополичий Ординарият намірив устроїти при Божім гробі в Єрусалимі осібну каплицю для Русинів-католиків. В тій цїли прибори потрібні до богослуженя зістали вже в Єрусалимі в депозитї зложені. На ту цїль єсть вже в канцелариї консисторскій зібраних 883 К 22 с., які походять в найбільшій части зі складки паломників. Тепер зарядив Митр. Ординарият, щоби по всїх церквах збирала ся що річно в Велику Пятницю складка для місий і гроба Христового в св. Землї; надіслані гроші ужиють ся вперед на поставленє рускої каплицї в Єрусалимі.

---

товариш розважав собі в своїй голові; длятого не міг собі пояснити, чому він нїчого не робить, та й сам вже не міг видержати.

— Ну, що, молодче? Чи ти здурів? Менї здає ся, що ми вже досить змарнували часу! За кілька годин прийдуть панове з суду; щож ми їм предложимо?... Коли ти не хочеш нїчого робити, то я возьму ся сам до дїла!

Молодий поліцист мимо свого пригноблення не міг здержати ся від сьміху. Старий підганяв тепер тими самими словами, що він перед тим старого.

— Ну, то берім ся до дїла! — сказав Лєкок наконець.

При мигкотячім сьвітлї сьвічки, котру вітер міг кождої хвилї задути, не можна було добре слїдам придивити ся. Длятого сказав Лєкок:

— В сїй злодійскій норі мусить десь конче бути ліхтарня. Головна річ, щоби ми її знайшли!

Они перешукали все і знайшли дїйстно на першім поверсї, в спальни вдовицї Шіпен ліхтарню і все що до неї треба, таку маленьку і хорошеньку, що она певно не була призначена до честного ужитку.

— Справдешна злодійска ліхтарочка! — сказав батько Абсент і засьміяв ся.

Як би й не було а тота ліхтарня показала ся дуже догідна для обох поліцистів, як они то зараз переконали ся, коли вернули назад до города і розпочали методично свої розслїди. Старий поліцай стояв і присьвічував ліхтарнею а Лєкок клячав на земли і придивляв ся слїдам так уважно, як би якийсь ворожбит, що з руки свого гостя хоче відгадати будучність.

Нові розслїди впевнили Лєкока, що він добре придивив ся. Сим виходом вийшли з „Перчанки" очевидно дві женщини. Они бігли борзо, як то видко було з віддалї слїдів та з тої глубини, в якій они відбили ся.

Впрочім слїди обох втїкаючих були так неоднакові, що впали в очи навіть батькови Абсентови.

— А бодайже їх! — замуркотів він. — Одна з тих женщин може похвалити ся хорошенькою малою стопою на своїй нозї!

Правду казав. Один із слїдів зраджував дрібну, хорошеньку вузку ніжку в елеґантнім черевику з високими обцасами і тонкими підошвами; другий же показав грубу, коротку, в пальцях ширшу ногу з дуже плоским простим черевиком.

Ся обставина могла мало значити, мимо того вистало сего, щоби Лєкок відзискав всю свою надію. З бючим серцем поліз він може на метер дальше, щоби придивити ся иншим слїдам, нахилив ся над них і зараз аж крикнув.

— Щож такого? — спитав старий живо. — Що ти побачив?

— Подивіть ся самі, батьку, ось тут!

Батько Абсинт схилив ся а несподїванка для него була так велика, що мало не пустив з рук ліхтарнї.

— Ого! — відозвав ся він придушеним голосом. — Мужеска стопа!

— Авжеж. І той злодюга мав таки величезні чоботиска. Ось який слїд! А який чистий і виразний! Можна би всї цьвяхи почислити.

Батько Абсент аж поскробав ся поза ухом; такий був у него звичай, коли хотїв, щоби єму щось лїпше станули перед очима.

— Але як менї здає ся — відозвав ся він наконець — чоловік той не ішов з того злощасного шинку.

— Та й менї так здає ся... Напрям стопи показує то ясно. Нї, він не ішов звідси, лиш ішов туди. Але не зайшов дальше, як лиш до того місця, де стоїмо. Підходив на пальцях, витягав шию, щурив уха, відтак нараз вчув крик, напудив ся і втїк.

— Або також, мій молодче, жінки вибігли якраз, коли він надійшов, а тоді...

— Нї, жінки були вже за городом, коли він до него зайшов.

Такий здогад здавав ся старому за сьмілий і він сказав:

— Ну, ну! То прецї годї знати.

— Але я то знаю і то навіть зовсім певно. Ви, батьку, сумніваєте ся!... Ба, у вас, бачите, вже старі очи. Приступіть ся трохи близше зі своєю ліхтарнею а зможете побачити, що тут — так, зовсім добре, тут, де показуєте пальцем, — той мужчина своїм великим чоботом станув якраз на слїд жінки з малим черевиком і витолочив три чзерти з него.

Против сего неоспоримого факту не міг старий поліцист нїчого сказати.

(Дальше буде).

— **В Тернополи** відбудуть ся д. 1 лютого (в пятницю) с. р. в салі Тов-а „Руска Бесіда" в домі повіт. Тов-а кредит. загальні збори філії руского Тов-а педаґоґічного зі слідуючим порядком дневним: 1) Звіт з діяльности за минувший рік. 2) Вибір Виділу на слідуючий рік. 3) Інтерпеляциї і внески членів.

— **З Рави рускої.** Дня 8. лютого (н. ст.) 1907 о год. 2 по полудни відбудуть ся звичайні загальні збори повітового товариства кредитового „Віра", стоваришеня зарестрованого з обмеженою порукою в Раві рускій в льокали товариства з таким порядком дневним: 1) Звіт дирекциї і білянс за рік 1906, 2) звіт комісиї контрольної з внесеням на уділене дирекциї абсолюториї за рік 1906, 3) зміна §. 5. і 50. статута, 4) вибір трех членів ради надзираючої, 5) внесеня членів. За раду надзираючу: *о. Еміліян Гриневецкий* голова, *о. Льонгін Тустановский* секретар.

— **Товариство слуг і зарібників „Сила"** у Львові відбуло в неділю загальні збори, на котрих явило ся звиш 400 осіб обох полів з кругів робітничих. Збори отворили іменем комітету основателів п. Василь Нагірний а вибраний предсідателем проводив відтак зборам. По прочитаню і поясненю статута вписало ся до товариства около 200 членів, почім вибрано виділ, в склад котрого війшли: Голова п. Нагірний Василь; члени виділу пп.: Ловицкий Юліян, Скварко Андрей, Кошулиньский Іван, Козак Семен, Цимбала Филип, Боренко Іван, Стецик Іван, Пищаловский Микола, Демків Петро, Рибак Петро, Гармаш Микола; заступники виділових: Нагірний Михайло і Чорний Матей. До контрольної комісиї вибрано: пп. Василя Горбая, Мих. Будкевича і Ром. Сироїда. Потім забирало голос много присутних в справі вкладки і означеного статутом уділюваня запомог членам. Вкладку ухвалено в висоті 20 сот. тижднево, а 1 К вписового; висоту запомог означать надзвичайні загальні збори, які скличе виділ за пів року.

— **Язва вовків в Ішпаниї.** Вваслідок великої студени і глубоких снігів, які впали в північних і північно західних сторонах Ішпаниї, головно в Ґалициї і в пірінейских округах, посходили з гір цілі стада голодних вовків і впали на долини, де роблять страшенну шкоду та й на людий нападають; змушені голодом, не боять ся навіть лізти в білий день до сіл. В однім селі в провінциї Гуеска забіг вовк таки до отвертої церкви і там єго убили. Коло місцевости Ель Ферроль стала ся слідуюча страшна подія. Якась жебрачка, що крім мішка повного призбираного хліба несла ще свою чотиролітну дитинку, мусіла переходити через потік по вузонькій кладці з кусня якогось кругляка. Она посадила дитину на землю і насамперед перенесла мішок з хлібом. Ледви що перейшла через кладку, як звідкись надбіг вовк і в очах матери роздер і пожер дитину.

— **Нещасливі пригоди.** Петро Козій, гарбарский робітник з Княгинині під Станиславовом, пішов в ночи перед рускими сьвятами ловили рибу в полонці на Бистриці. Присьвічуючи до полонки впав стрімголов у воду. На березі лишила ся ліхтарня і посудина на рибу. Козій хотячи очевидно ратувати ся, дістав ся під лід і згинув. Аж по двох днях спостережено, що Козій десь пропав. Тіло погибшого ще й доси не видобули. Нещасливий полишив жінку і кількоро дітий. — Коло войскового маґазину на яніцскім оболоню замерз стоячий там на варті вояк 80 пп. Застали єго сидячого під маґазином без знаку житя.

† **Померли:** Довголітний посол до Ради державної, адвокат др. Йосиф Копп помер нині рано у Відни. В пів години по нім померла єго жінка. — У Львові помер 17 с. м. в 60 році житя Юстин Лянґ, урядник земского кредитового тов-а і секретар львівскої адвокатскої палати. Покійний був чоловіком незвичайно чесного характеру, великим приятелем молодіжи, душею ґімнастичного тов-а польских Соколів і основателем того красного та в своїм роді може одинокого в цілій Европі боїща, яке украшає нині горішний Личаків.

## Телеґрами.

**Відень** 22 січня. На початку нинішного засіданя палати послів президент Феттер присьвятив теплу згадку помершому послови дрови Копнови, котрий був найстаршим членом палати і належав до неї від 1873 р. Відтак висказав президент жаль, що не має ніякого дисциплінарного способу на пос. Штернберґа за єго вчерашне виступлене. Ґр. Штернберґ заявив тоді, що перепрашає віцепрезидента Жачека. — П. Міністер зелізниць Дершатта предложив проєкт закона в справі будови зелізниці Веренчанка-Окна (на Буковині).

**Варшава** 22 січня. Вчера вечером якісь люди напали на шефа стациї варшавско-петербурскої зелізпиці і зранили єго вистрілами з револьвера.

**Берлин** 22 січня. Вчера настав тут сильний мороз. В ночи показав термометр 14 степенів Реоміра морозу.

**Петербург** 22 січня. Рада міністрів постановила, що всі законодавчі справи, котрі були предложені першій Думі, буде друга Дума наново розбирати. Цар затвердив ту ухвалу.

**Петербург** 22 січня. „Нов. Время" доносить з певного жерела, що димісию міністра маринарки Вірілева принято.

**Льондон** 22 січня. Ґубернатор Ямайки просив анґлійске правительство телеґрафічно, щоби висказало Сполученим Державам сердечну подяку за поміч, з якою поспішив адмірал Девіс.

**Могилів** 22 січня. В середині міста якийсь чоловік стрілив три рази з револьвера до їдучого саньми поліцмайстра Родіонова, але не зранив єго лиш єго візника тяжко. Рівночасно товариш першого напастника кинув бомбу, котра однак нікого не зранила. Родіонов зловив при помочи кількох урядників полиції і прохожих двох напастників а третий сам застрілив ся.

**Київ** 22 січня. Ґубернатор наказав дати димісию тим урядникам міскої управи, котрі все ще належать до партиї кадетів, без взгляду на постанову ради міністрів.

**Мадрид** 22 січня. З причини підвисшеня ціни хліба прийшло до розрухів, при чім богато людий зранено. Робітничу часть міста замкнули жандарми. В палаті послів і в сенаті обговорювано сю справу. В місті настало велике обурене на пекарів, котрі підвисшили ціну хліба. Міністер скарбу увірив, що правительство поробить заходи в цїли поправи тих відносин.

**Ню-Йорк** 22 січня. Тутешний бурмістр одержав від бурмістра з Кинґстави депешу з просьбою о поміч Американців.

## Запрошенє до передплати.

З Новим роком розпочало наше видавництво сімнайцятий рік. Наші Вповажані Читателі — а єсть між ними богато таких, котрі читають „Народну Часопись" від самого початку єї видаваня — оцінять найліпше вагу і значінє нашого видавництва. Длятого пригадуємо нашим Вп. Читателям і звертаємо ся до них з просьбою, щоби старали ся відновити передплату як найскорше так, щоби наклад можна зараз з початком нового року управильнити. Тих Вп. Читателів, котрі хотять передплачувати „Народну Часопись" через ц. к. Староства, просимо звертати ся як найскорше до дотичних ц. к. Старост і там складати передплату а не слухати тих, котрі може відводять від того та кажуть, що там передплати не приймають. Рівночасно звертаємо ся з просьбою і до всїх наших Вп. Читателів, щоби старали ся приєднувати для нашої часописи нових передплатників, памятаючи на то, що тим зроблять не малу прислугу тій части нашої суспільности, котрій потреба як найбільшої просьвіти і науки, а се можемо сьміло сказати, що **ніяка з руских часописий не дає тілько і так ріжнородного материялу для науки і забави як „Народна Часопись"**.

„Народна Часопись" буде й на дальше держати ся тої самої проґрами що доси та буде попри вісти політичні подавати як найобширнійший і найвсесторонніший материял до читаня, передовсім добірні повісти і оповіданя, а відтак всїлякі відомости з ріжних галузий науки, та фахові відомости з господарства, ґіґієни і вихованя.

Передплату на „Народну Часопись" приймають на провінциї ц. к. Староства а у Львові аґентия дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9. Можна також присилати просто до нашої Адміністрациї, але тоді з пересилкою почтовою. Хто хоче відбирати в ц. к. Старостві, нехай там складає передплату.

Передплата в Аґенциї дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | 4 К | 80 сот. |
| на пів року | 2 „ | 40 „ |
| на чверть року | 1 „ | 20 „ |
| місячно . . . | — „ | 40 „ |

Поодиноке число 2 сотики.

З почтовою пересилкою в Адміністрациї „Народ. Часописи" ул. Чарнецкого ч. 12:

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | 10 К | 80 сот. |
| на пів року | 5 „ | 40 „ |
| на чверть року | 2 „ | 70 „ |
| місячно . . . | — „ | 90 „ |

Поодиноке число 6 сотиків.



За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.











З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).